

Biografia d'una prostituta

Marina Sancho Roca

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Aquest és un petit relat sobre els meus tres dies com a prostituta. Ningú m'hi va obligar, va ser una elecció completament voluntària. Em feien falta els diners i vaig pensar que aquest seria el camí més fàcil. Potser hi gaudiria i tot! A més, volia aprofitar l'experiència per comprovar si aquesta era la meua verdadera vocació o no. Sempre havia crescut pensant que aquest no era un ofici tan dolent, no li veia pas tants inconvenients ni tabús com les persones del meu voltant. Si fornicar és un acte gratificant la majoria de les vegades i, a més, et paguen per fer-ho, és un ofici prou agraït. Està clar que a vegades s'ha de fer amb homes poc agradables i fins i tot fastigosos, però pots fer la vista grossa i, al cap i a la fi, un penis és sempre un penis: tant fa qui en sigui el propietari. Ben mirat, no és un ofici tan esclau i desagratit com d'altres que es realitzen avui en dia com netejador de gàbies de zoològic, recollidor de restes d'animals atropellats a l'autopista o inspector de clavegueram. M'estimo més obrir-me de cames i donar la benvinguda al meu cos a l'home que sigui.

Sempre he tingut una obsessió pels mascles, això també cal dir-ho. I ara havia arribat el moment de comprovar si jo, Clara Vives, estic feta per aquest ofici o no. Si sóc una autèntica nimfòmana, capaç de fer tremolar l'home més degenerat o si, pel contrari, només sóc una pobre noia que no és capaç de suportar els seus somnis eròtics. Almenys em sentia orgullosa d'haver tingut el valor de fer realitat els meus desitjos més ocults i no quedar-me amb les ganes de saber qui sóc realment.

Tot va començar el passat maig, quan se'm va acabar l'atur i volia continuar sense acceptar cap altra feina que no fos escriure. Necessito asseure'm a la meua habitació i

teixir històries. No em concebo invertint el meu temps en res més que creant vides i experiències tot enfilant paraules en l'agulla de la meva imaginació. Les meves tres últimes parelles ja s'havien negat a mantenir-me durant més temps i els meus pares no en volien saber res de costureres de mons fantàstics, només veien en mi una manta incapaç de guanyar-se el pa mitjançant el sacrifici com feien ells.

Així que vaig decidir posar un peu a la meva fantasia eròtica i intentar sobreviure gràcies a la meva la meva talla 110 i l'art de fer feliços els meus amants.

Vaig recórrer als típics anuncis de contactes del MÉS Tarragona i vaig marcar alguns números de telèfon dels que buscaven treballadores. El primer va resultar que només volien mulates, el segon transvestits, un altre només noies fins els vint anys (colla de degenerats); ja estava a punt de deixar-ho córrer i buscar la manera de prostituir-me per una altra banda, quan, al penúltim número de la llista, em van contestar molt amablement i van acceptar fer-me una entrevista de feina. Una entrevista de feina? A què es referien? “Tu vine preparada”, només em van contestar. A les sis de la tarda. Avinguda de Roma 8, bloc B, segon primera. Una suor freda va envair-me. El cervell no em funcionava com Déu mana i els tremolors es van apoderar de mi. Vés a saber què em volien fer, pobreta de mi. A veure si se'm repassaria l'amo del negoci i a sobre no veuria ni un euro. Mare de Déu si se n'assabentés el meu pare, la meva mare o la meva àvia. Tot d'un plegat vaig començar a posar-me a to imaginant-me la situació. Em vaig fer un massatget allà on m'agrada amb els dits i em vaig començar a preparar per l'ocasió, que només faltaven quatre hores.

Em vaig fer una massacre amb la depilació, no van quedar ni pèls ni carn gairebé, vaig posar-me el conjunt més atrevit, cortesia del meu ex, perfum a dojo i unes quantes capes de maquillatge. Només faltaven 30 minuts però no podia pas travessar Tarragona amb aquest aspecte, amb aquest problema no hi havia pensat! Vaig llençar la casa per la finestra i vaig trucar un taxi. Vaig ser al lloc en 10 minuts, així que vaig tenir temps de fer un tallat a la cafeteria de baix, tot i que més aviat m'hagués convingut una til·la.

Per fi vaig ser davant la porta. La meva trajectòria com a puta estava apunt d'iniciar-se o d'estrancar-se, tot depenia del que em fessin fer. Vaig trucar. Em va obrir la porta una dona d'uns quaranta anys amb unes mamelles immenses. Em va fer passar. Allò era un pis del més normal, vam entrar en una sala diàfana i vam seure a un sofà, va cridar a una tal Sara i a una Sofia i dues noies ben corrents van aparèixer, qui m'havia de dir que aquestes xiquetes eren capaces de fer realitat els somnis més agosarats dels senyors que les visiten. Quan els vaig dir el meu nom i que venia pel tema de l'entrevista es van pixar de riure. No em van fer ensenyar res, demostrar cap experiència ni demanar cap habilitat especial. La que devia ser l'encarregada es va limitar a dir-me que faltava ben poc perquè arribés un client habitual, que m'esforcés i si en sortia content la feina era meua i si no, que no calia que tornés. Res més. Vaig acceptar la proposta sense tenir-les totes (vés a saber quin ogre s'apareixeria per la porta) però ara que ja hi era no estava disposada a marxar cametes ajudeu-me, volia provar el gust de la meua aventura gairebé delictiva. Aleshores em van explicar com anaven els preus i els percentatges que es quedaven elles i em van fer quatre cèntims de les normes.

Així de senzill (si ho hagués sabut abans...). Van trucar a la porta i l'espectacle estava a punt de començar.

El meu primer client era un home normal, d'allò més comú, d'uns cinquanta anys, operador de planta química, instal·lador de telèfons o fontaner. Tot el que va fer va ser despullar-se, jugar una mica amb els meus pits, penetrar-me i ejacular. Això era tot? Jo ja m'havia preparat mentalment per haver d'acomplir les fantasies més estranyes i irreverents, realitzar postures d'allò més complexes, fel·lacions i jocs eròtics recargolats. En canvi, tot el que vaig haver de fer va ser consolar un home que volia descarregar el seu membre sense més complicacions. Per una banda, em vaig decebre ja que em vaig sentir més aviat un objecte passiu, un aigüera on abocar els fluids sexuals, que no pas una artista dels plaers carnals. Tanmateix, per l'altra, em vaig alleugerir increïblement per no haver hagut de fer res en contra de la meva voluntat ni haver-me'n hagut d'anar al llit amb un desfet de la humanitat.

Quan va haver marxat, em vaig passar una aigua i vaig sortir. Em van dir que n'havia quedat content i que l'endemà tornés, que potser em deixarien fer una jornada més llarga i atendre tres o quatre senyors. No podia ser. Això era tot? Com podien confiar en que no els decebria? Bé, de fet elles no tenien res a perdre, en cas que això succeís jo no veuria els diners, elles s'encarregarien dels clients i això és tot. Tenien les espatlles ben cobertes.

D'aquesta manera, l'endemà havia de demostrar la meva resistència física anant-me'n al llit amb tots els homes que apareguessin. Això ja no pintava tan bé. Vaig començar a imaginar quin tipus d'homes podien aterrar a aquell pis i em van començar a venir arcades. Haver de

sentir el seu alè tan prop, deixar-me amarar per la seva suor, permetre'ls posar les seves grapes a qualsevol part del meu cos... Tot d'un plegat les meves fantasies van deixar de ser emocionants i calentes per transformar-se en aclaparadors i terrorífics malsons. Ho provaria, i si no m'hi veia en cor, ja perdria el temps fent classes de repàs al mocós del quart segona o al consentit del pis de baix.

Així va ser com vam arribar a dissabte per la nit, el segon dia de portes obertes de la meva vagina, per dir-ho d'alguna manera. Un paio alt, gros i bigotut era el meu segon client oficial. Em va fer vestir d'infermera i clavar-li boletades a les gales del cul, a part d'això cap altra particularitat. Vaig comprovar que les aparences enganyen, tanta presència, tanta masculinitat per voler el mateix que tots els altres: una mica d'atenció, morbositat i deixar-se fer. Prova superada. Només me'n quedaven tres aquella nit.

Potser per sort o per desgràcia no van arribar, es veu que el club de futbol de torn va perdre i estaven baixos d'ànims, aquella nit no van venir massa clients. Em preguntava com aconseguiria editar el meu llibre amb aquest pas. Tot i això, ja m'anava bé, el meu cos no estava per més sotracs, necessitava descansar i pair l'experiència. L'endemà ja seria un altre dia, perquè en diumenge també tocava treballar. Es veu que en aquest ofici no es respecta el dia del Senyor. O, més ben dit, cada dia és el dia del senyor que disposa del teu cos a discreció.

El diumenge ja havia arribat, només ho havia fet amb dos homes com a professional i ja tenia els llavis irritats, per molt inofensius que fossin, tot s'ha de dir, no anaven amb massa miraments i tampoc s'estaven per delicadeses. Potser aquest era l'aspecte més negatiu de l'experiència.

Realment estava espantada, ja havia temptat la meva sort venent el meu cos tres dies seguits i, en aquest, tenia tots els números perquè un bèstia vingués a torturar-me.

En lloc d'això el meu tercer client va ser un típic quatre-ulls universitari amb qui cap noia es podria fixar; tímid, amb una calvície incipient i la cara plegada d'acne. Li vaig preguntar què volia i em va contestar que només volia jugar una mica. Per ser sincera, he d'admetre que em vaig divertir i tot. D'això me'n vaig adonar quan vaig sentir que se m'havia fet curta l'estona que havia passat amb ell.

Després d'aquest tampoc en va venir cap altre, era diumenge a la tarda i ja se sap. A més, hi havia tres altres noies treballant a la casa; així que quan vaig estar llesta, equipada amb una indumentària més discreta, vaig deixar el pis delerosa d'un bany d'escuma calent tot llegint l'últim llibre que m'havia enganxat. Estava baixant els últims esglaons (no em volia trobar amb ningú cara a cara a l'ascensor) quan vaig intuir la seva silueta recolzada a l'entrada de l'edifici. Era l'universitari que m'acabava de visitar. En un primer moment vaig pensar que potser es tractava d'un acusador, d'un maníac persecutor de noietes innocents. Bé, d'innocent jo no en tenia res i quan va tartamudejar per convidar-me a prendre un cafè, vaig entendre que es tractava d'un fracassat amb les dones que no tenia cap altra possibilitat de passar una estona amb elles que pagant els quatre rals que guanyava com a becari a la sala d'informàtica.

No sé si vaig accedir per llàstima o per divertir-me observant aquell espècimen, el cas és que ho vaig fer i no me'n penedeixo. Va ser la millor cita post coit que he tingut mai. Em va explicar que sabia que no era una professional i que volia saber perquè m'havia ficat en

aquell món. Li vaig confessar el meu desfici tant pel sexe com per la literatura i que havia decidit combinar-los tots dos per poder sobreviure, tot i que no n'estava del tot convençuda.

Em va prometre sexe a tort i a dret, ja m'havia quedat ben demostrada la seva virilitat, i el sou sencer a canvi de la meva companyia. Va dir que havia sentit una fiblada sobtada i que s'havia enamorat de mi. La fiblada també l'havia sentit jo però per una altre motiu més físic. I no m'havia desagradat del tot. M'estava proposant posar punt i final a la meva carrera com a prostituta. Era temptador, doncs ja havia tastat els meus somnis més picants i ara em donava l'opció d'abandonar-los abans de sortir escaldada de l'experiència. Si triava abandonar em podria quedar amb el bon gust de boca havent viscut les fantasies que tantes tenen i no gosen convertir en realitat.

Era una proposta molt seductora: no em caldria tornar a patir pel tema econòmic, un home que creia en el meu talent literari i era bo al llit i, a més, tampoc em caldria patir perquè cap altra dona me'l prengués ja que ningú voldria estar amb ell. Què més podia esperar de la meva experiència?

Tanmateix, hi havia alguna cosa que em paralitzava i no em deixava llençar-me als braços d'aquell xicot. Potser eren les ganes de saber amb qui em podria topar l'endemà. Estava naixent en mi una addicció a la meva nova feina?

Tant se val que decidís, prengués l'opció que prengués ja havia assolit el meu triomf transformant en vivències els somnis que filava amb mots de tinta negra. M'havia demostrat a mi mateixa que tenia el poder de crear

alguna cosa més que paraules amuntegades en piles de paper.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

